

В. „Република“
излази всъка Събота

Абонамента на „Република“ е във прѣплатата.

за България:
за 3 мѣсесца 1·50 лева
„ 6 „ 2·50 „
„ 1 година 5 „

за Странстви:
за 6 мѣсесца 4 лева
„ 1 година 7·50 „

Абонирането става направо във администрацията и при всички телегр.-пошт. станции или при мѣстни тѣ настоятели и се смята винаги отъ началото на мѣсесца.

Неплатени писма не се приематъ.

Рѣжописи не се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.

РЕПУБЛИКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИТЕ РЕПУБЛИКАНЦИ

LA RÉPUBLIQUE

Organe des républicains bulgares

Обявления се приематъ

За единъ редъ гармондъ на IV стр. 15 ст. за прѣвъ пѣть и по 10 ст. на всѣки послѣдуващи.

За обявленията на 1 стр. — съ особно споразумѣнне:

Сѫдеб. пристави плаща по 2 ст. на дума.

Всичко, що се отнася до редакцията и администрацията се испраща на адресъ: Редакция в. „Република“ — Сливенъ.

Поръчки, непридружени съ стойността имъ, оставатъ безъ внимание.

Единъ брой 10 ст.

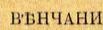

* Всичко за народа и всичко чрѣзъ народа *

Марийка М. Господинова

Василъ Зр. Сакъзовъ

въвчани.

гр. Сливенъ, 22 Августъ 1899 год.

— Умоляватъ се всички ония наши абонати, които не сѫ ни прѣплатили спорѣдъ условието, а имъ се испраща „Република“ на довѣрие, да издѣлжатъ абонамента си въ непродължително врѣме, инѣкъ ще имъ спрѣмъ испращането на вѣстника.

Администрацията.

Скрѣбно извѣстие.

Съ скрученъ сърдце и неизразима скрѣбъ, извѣстяваме на родници, приятели и познайници, че многообичний и съпругъ, баща, синъ, братъ, зетъ и шурей

Александъръ Г. Каловъ,

слѣдъ деветъ мѣсечно болѣдуване прѣдаде Богу духъ вчера на 12 Септември въ 11½ часа скрѣбъ пладнъ.

Опѣлото му се извѣрши днесъ въ 3 часа послѣ пладнъ въ църквата „Св. Никола“.

гр. Сливенъ, 13 Септември 1899 г.

Отъ опечаленитѣ семейства:

Калови, Ив. Атанасови, М. Георгеви и Ст. Аврамови.

Сливенъ, 18 Септември 1899 г.

Отъ нѣколко врѣме насамъ нѣкои русофилски опозиционни вѣстници изтѣкватъ нуждата отъ едно сливане на народната, цанковистската и демократическата партии за задружна борба противъ сегашното не-конституционно управление. Народяците

и цанковистите сѫ твѣрдѣ съгласни за такова сливане, но демократите се изказаха рѣзко противъ него почти чрѣзъ всички тѣ си органи. Като мотиви за това отказване тѣтургатъ прѣстѣпната и съсиапателна дѣятельност на народната партия, която до вчера бѣше на властъ, безпрограмността и отживѣлостта на цанковистската партия, която по нищо опрѣдѣлено не се е изказала, и най-послѣ бѣдащето на демократическата партия, партия на народа, а не на двореца, партия имаща всички признания и шансове да обхване въ скоро врѣме широки корени между масата. При всичкитѣ усилия на „Христо Ботїовъ“, независимъ демократически вѣстникъ, главенъ пропагандаторъ на това русофилско сливане (или, ако щете, врѣменно опозиционно съединение), вижда се, че то нѣма да успѣе благодарение отказа на демократическата партия. И ний намираме, че демократите иматъ право.

Всѣко сливане става съ взаимни отстѣпки, парсата на които ще плаща народътъ. Въ случаи, който ни занимава, сливането на демократите съ двѣ безпрограмни партии ще се извѣрши въ най-голѣмъ ущѣрбъ за самите демократи, защото другите нищо не губятъ, понеже нищо опрѣдѣлено не притежаватъ въ принципи и направление. Каква отстѣпка ще направятъ цанковистите? Да станатъ по-малко руси, че повече българи. Ами народните? По-малко да гешефтарсуватъ. Срѣщу тия двѣ отстѣпки, демократите ще трѣбва да се откажатъ отъ пословичночната си честность, понеже че трѣбва да закриватъ очи на гешефтите, които ще се правятъ наоколо имъ отъ тѣхните съюзници; тѣ ще трѣбва да се откажатъ сѫщо и отъ нѣкои напрѣдничави домогвания за хатъра на консервативните и ретроградни идеи на другите двѣ партии. Ще излѣзе една каша ни ракъ, ни риба. Ще потеглятъ слѣтите на самъ, ще потеглятъ нататъкъ, ще видятъ че работата не върви наредъ, па ще се срятатъ и всичко ще се свърши. Кяртътъ отъ такова едно сливане ще бѫде нѣколко гешефти за тозъ-онзи и позора за демократите.

Ако между тия партии има нѣщо общо, то това общо ще излѣзе на лице и ще произведе дѣйствието си и безъ да има сливане, било чрѣзъ изкарване изъ вѣстниците, било чрѣзъ вотиране въ събрание-

то, било по какъвто и да е начинъ. Не може ли, безъ партити да прѣкъсватъ своята самостоятелна дѣятельност, да цѣлятъ една и сѫща точка, да се явятъ врѣменно солидарни въ едно и сѫща усиление, да се опълчатъ противъ една и сѫща прѣчка, и това безъ всѣкакви унизителни компромиси, безъ всѣкакви отстѣпки, които ще легнатъ скъпо върху плѣщите на самия народъ?

Другъ е въпроса въ избирателната борба. Споредъ сѫществуващата у насъ избирателна система, не врѣдъ една партия може и трѣбва да се инициира да работи отдѣлно. Когато се вижда, че пѣкаждѣ числото на паризаните не е достатъчно да докара абсолютно большинство, ще бѫде най-голѣма нетактичностъ, да се оставятъ тия гласове безъ полза и да не се даде възможностъ между разните други кандидати да прѣодолѣятъ по-близкия по идеи кандидатъ. Между двѣ злини трѣбва да се избира по-малката. Такава практика е належаща за всички партии; чрѣзъ нея въ сѫщностъ не се правятъ отстѣпки въ истинската смисъль на думата, тѣй като гласовете дадени на едно място, ще бѫдатъ върнати на друг, при едно искрено работене и вѣрно изчисляване на силите. Това е, тѣй да се каже, само практическа поправка на лошата избирателна система. Въ тая смисъль едно врѣменно споразумѣние между партии съ близки програми е не само допустимо по и належаще прѣзъ всѣки изборъ.

Въ повдигнатия споръ за сливането между русофилските опозиционни вѣстници прави впечатление натъртепото заявление на демократите, да държатъ партията си чиста отъ елементи, които могатъ да я отклонятъ отъ демократическото и направление и да я тикнатъ изъ съблазнителните пѣтеки на дворцовите благоволения. Хубаво е това, хубаво е тѣхното категорическо обѣщание да работятъ само чрѣзъ народа, като го възпитаватъ въ демократически конституционизъмъ, но въпросътъ е, до колко тѣ ще се удържатъ противъ едно случайно благоволение отъ страна на княза и доколко сеятъ, при едно подобно дохождане на властъ тѣ ще могатъ да се опазятъ отъ отстѣпки къмъ двореца. Отъ друга страна, ако тѣ устоятъ докрай въ демократическото си направление, да работятъ само чрѣзъ народа

да, ний не виждаме ясно опредълени точки, въ името на които тъ се надъватъ да привлечатъ болшинството на своя страна, нито пъкъ твърдъ демократически изисквания. Общите фрази за въвеждане на икономии, за поправяне на финансии, за премахване на злоупотребенията, за укрепване на конституционализма и пр. и пр. никого не задоволяватъ. А защищаването на сегашната система въ войската ни възмущава що-годъ напръдничавитъ хора. Съ такива неопредълениности тукъ, а наложничеvi понятия тамъ, демократическата партия не може да разчита на траен успехъ. Може временно властва да влезе въ ръцетъ и, но скоро слѣдъ туй развитието на живота ще я изтика като вѣта дрипа предъ по-радикалните искания на нови партии.

Къмъ Евреите.

Прѣдъ видъ на допълнителните избори, които ще станатъ на 19 Септ. ний напомираме за нуждно да напишемъ нѣколко реда специално за васъ—български евреи.

Вий не за прѣвъ пѣтъ се повиквате да си дадете гласътъ, като български граждани, за народни представители; вий не за прѣвъ пѣтъ ще отивате на 19 Сеп. на изборното място, но, струва ни се, че до сега нито единъ отъ васъ не се е попиталъ какво значение иматъ въобще изборите и какво повѣдение трѣба да държите вий въ тѣхъ; ето именно и причината, която ни кара да не останемъ глухи въ сѫдбоносните моменти, които прѣкарвате вий, евреите, въ България.

Когато хвърлимъ единъ бѣръ по-гледъ върху начинътъ, по-който до сега вий вземахте участие въ изборите, намъ сърдцето ни се къса, умътъ ни се възмущава—едно отчаяние ни обвзема: до сега вий сте били едни орждия въ ръцетъ на силните на дена, отъ една страна, а отъ друга, причината за увеличаването на ум-

разата противъ васъ, което най-много и ви интересува. Върваме, че нито единъ съзнателенъ човѣкъ нѣма да оспори горния фактъ, който колкото е печаленъ, толкова е вреденъ за васъ.

Дѣйствително, тукъ-тамъ се срѣщатъ нѣкои по самостоятелни и събудени евреи, достойни за уважение, но колко е за съжаление, че тѣ сѫ твърдъ малко! Въ повечето градове у насъ евреите отиватъ на купъ на изборното място и пушкатъ онѣзи бюлетини, които черковните настоятели или нѣкои голѣмци имъ даватъ безъ да имъ се обясни нито важността на тѣзи бѣли книжки, нито за какво е нуждно тѣхното натрупване въ една кутия. Тази откровенность, о, знаемъ ний това, нѣма да се харесва на мнозина, даже и на тѣзи, които се числятъ къмъ реда на тѣ наречените „избавители на еврейския народъ“, но това ни най-малко не ни смущава, защото ний сме убѣдени, че само когато злото се признае открыто, само тога ще му се намѣри цѣрътъ, тѣй както единъ боленъ бива радикално изцѣренъ, само когато болестъта му стане ясна за лѣкари.

Нашия антисемитизъмъ (който е имитация на европейския) е толкова неоснователенъ, колкото е и гнусенъ, но трѣбва да се признае, че мизерното повѣдение на евреите по изборите, увеличава числото на онѣзи, които безъ да бѣдятъ реакционери-антисемити, ги изоставатъ и глѣдатъ на тѣхъ, като на хора недостойни за политическа свобода.

Вѣрно е обаче, че при издирането причините на това зло, ний виждаме, че невежеството и страхътъ стоятъ на първо място. Ний познаваме евреи, които прѣди 2—3 години бѣха самостоятелни партизани, но които днес не взиматъ участие въ нищо, благодарение на варварската агитация отъ страна на антисемитите, благодарение, казваме, на кани-

балските сцени разиграни, по-рано въ Вратца, Русе и пр., а минулата година въ Сливенъ и Ямболъ, отъ разни папанчевци.

Понеже стана дума за причините, които каратъ евреите да бѣдятъ всѣкога съ правителствената партия, то нека споменемъ и това, че околийския началникъ и окрѣжниятъ управител, агитиратъ между тѣхъ въ смисъль, че за да имъ бѣдятъ гарантиранъ живота тѣ трѣбвало да бѣдятъ съ правителството, а кой ще откаже, че това силно влияе върху невежия евреинъ, комуто се струва, че думата на министра е законъ въ България.

При това проклѣти бѣдете вий, Фархиевци и Давичонъ-Левиевци, които направихте отъ Главното Равинство, политически вертепъ, а дваждъ по-проклѣти да бѣдете и Главния Равинъ, който иска да прави отъ евреите въ България това, което езуитите направиха отъ испанския народъ; който мисли, че се намира въ срѣдните вѣкове — въ времето на индуленции: неговото чисто езутско окрѣжно отъ 9 Юлий 1897 год. ний го знаемъ, както и окрѣжното му по-поворъ становище избори на миналий 25 Априлъ. Но нека знае Софийския Равинъ, че до-ще денъ, въ който ще му се иска смѣтка за всичко това и тогава тѣжко нему и подобните му.

Тѣзи причини ний ги излагаме за всички онѣзи, които, вмѣсто да се притекатъ на помощь на евреина, въ неговото политическо невежество, обвиняватъ го, че стоятъ по-долу и отъ циганите. Господи, дайте на „мрѣсния чифутинъ“, да разбере правата, които той има, като българинъ, свѣстите го и вий ще видите, че той ще бѣдете единъ истински гражданинъ.

Евреи, докажете на вашите противници, че сте зрели, че сте достойни за правата, които ви се даватъ така, както виши сънародници въ Западна Европа отдавна го доказаха като взиматъ смѣло участие въ всичките обществени борби.

ПОДЛИСТИНИКЪ

Партия отъ автомати.

Прѣдъ социал-демократически журналисти азъ имамъ два много тежки грѣха и за туй тѣ човѣкътъ на врѣдъ дано намѣрять нѣщо, о което могатъ да се задуватъ, за да ме критикуватъ и нападатъ. Тѣзи два грѣха, шо не могатъ да ми простятъ, сѫ: 1) че съмъ спиритъ, 2) че имамъ малко по-други обществени идеи отъ тѣхъ. А и двѣтъ тия нѣща се свеждатъ къмъ едно: че не мисля като тѣхъ. Отъ туй пѣчутъ прѣстъпление се възмутили и горното и долното отѣлѣніе на „Работнически вѣстникъ“, да, възмутъ се дори и веселчакътъ майсторъ Гочу Зюлямътъ. И до каква степенъ се възмутъ той показва фактътъ, че е намѣрилъ за нуждно, прѣди да си изкаже дърта, да направи една обиколка въ нашата градъ съ специалната мисия да почовъръга около редакцията на в. „Република“ за дано намѣри ония задкулисни нишки, шо подозрителните личности наврѣдъ прѣдолагатъ, или по-не да узнае слабите на мѣста, кѫдето съ едно кихване ще може да ни разбие. И слѣдъ тая обиколка той кихва и долното отѣлѣніе на „Работнически вѣстникъ“, а отъ туй кихване двамата и половина членове на републиканската партия уѣтиха да се носятъ вече изъ въздуха. Но особено моя милостъ си изпана. Членъ, безъ да подозирамъ, на една въздушна партия, за която трѣбвало само едно весело кихване отъ юнашките гѣрди на майсторъ Гочу Зюлямътъ, обиколенъ отъ духове видими за приятели Д. Карловецъ, съѣдѣ на една читалня прѣпълена съ работници, гдѣ между другото се чували и много дѣлбоки думи, азъ се одуихъ внезапно въ твърдъ неловко и опасно положение отъ безцеремонното кихване на „Работнически вѣстникъ“. И това, прѣставете си, все за ония два тежки грѣха: защото съмъ спиритъ и защото като сътрудникъ на в. „Република“ и редакторъ на сп. „Животъ“ не си поснимавъ главата съ пепель и не отивамъ съ дѣлбока покаяние да искамъ прописа отъ прѣвосвещенниците на българския марксизъмъ, ами съмъ седнал иѣ-какъ по-другояче да мисля и да разсѫждавамъ.

Както се яви въ в. „Република“, азъ не съмъ редакторъ на той вѣстникъ, нито той е мой органъ, съ други думи, нито ще лиятъ му материала прѣзъ моите ръки, нито съ всички писани вѫтре работи съмъ съ

гласътъ, че той прокарва напълно мои идеи; но тѣй като „Работнически вѣстникъ“ се е залувиъ главно о мене, въпрѣки всѣкакви журналистически приеми, по особения табихетъ на тѣхната срѣда, и понеже, отъ друга страна съмъ сътрудникъ на „Република“ и инициаторъ за неговото основаване, азъ на драго сърдце поемамъ хвърлената ржавица и ще се помажа да защити както себе си, тѣй и главната идея, шо вѣстникътъ прокарва.

Но прѣда това, нека направи единъ кѫсъ прѣдговоръ.

На друго място азъ имахъ случая да посоча на нѣкои черти, които характеризиратъ напишъ социалистически журналисти, особено въ полемиките, що водятъ съ своите неедномиленици. Нѣма нужда да настоявамъ върху основа оствърденение, съ което тѣ се хвърлятъ върху всѣ, който би се осмѣлилъ да изкаже възгледи несходни съ тѣхните. Туй вече и дѣдата знаятъ. Азъ сѫщо тѣй посочихъ и на тѣхните любими полемически приеми, вмѣсто да ограничаватъ полемиката върху сѫществените точки, които се разискватъ, да ходятъ да се прѣмѣтятъ възъ четири страни и да се закащатъ като истерични, както и да употребяватъ срѣчу противника си ту просташи подигравки, ту груби обиди, съ единствената цѣль да го накаратъ съ всички срѣства да мълчи. На мointъ спроведливи упрѣкъ г. Д. Б. има искреността да каже въ „Ново Време“, че далечъ отъ да взематъ тия начини на полемизиране за врѣдни и осудителни, тѣ съ пълно съзнаание и съ най-добрата воля на свѣта ги употребяватъ, като искатъ съ остра сатира и „ѣдки“ сарказъмъ да окарикатуратъ, а, сѣдователно, и смажатъ морално противника си. А г. Г. Б., въ една полемика съ г. П. Велиновъ подъ заглавие „Безъмѣрни еклектизъмъ“, като написа и мене, задѣто съмъ ималъ съмѣлостъ да рефериратъ отчасти въ „Животъ“ статията на г. Велинова „Изживѣване на историческата материализъмъ“, и да направи нѣкои мои бѣлѣжи, заявява че тѣхната „нападателна, остра, неумолима“ полемика произлизала отъ салата на тѣхните аргументи, отъ тѣхното дѣлбоко убѣждение въ защищаваните истини, отъ „неизразимо удоволствие“, „страстно, доходяще до болка наслаждение“, което изпитвали, да скъсватъ маската на лицемѣра, да посочатъ истинското място на недомасления и пр. Той изказва отвращението си отъ „мазнитѣ шепелевания“ на „благовѣштнанѣ“, поредчните господи, „санитиментните бръцолевания“ за „толерантностъ“, които прикривали или користолюбиво лицемѣре или честно недомислие, и напира, че азъ,

между другите, съмъ мисълъ полемиката за любовно рандеву. Отивали сме на съѣтѣзане, а искали сме да ни милватъ. Тукъ-тамъ той неясно позагатва и за сантиментални миролюбии, за хора-плачлювци, въ категорията на които види се спадамъ и азъ, за „полюбовна полемика, единъ видъ любовна срѣдня или кисела цѣлувка“, та отъ всичко види, че г. Г. Б. напира неумѣстни мointъ упрѣкъ и тѣхъ естествени и похвални тѣхните полемически машири. Тѣзи заявления на двама видни социалистически журналисти, притурени върху всѣкидневните или всѣкимѣсечни факти изъ тѣхната журналистика, ни заставятъ отново да се спрѣмъ върху полемическите табихети на нашиятъ социалисти.

Една полемика сигурно не е любовно рандеву, но не е и касапница, още по-малко хамалска чаршия. Силата на аргументите и дѣлбочината на убѣжденията не изискватъ обиди, нито истерични закачки по работи вънъ отъ предмета. Ний не критикуваме острото, сурвото излагане на мисълъ, ний не искаемъ нѣкакво лигавине и злобикане въ полемиката, а само да се спазватъ ония елементарни изисквания, безъ които никакво разискване било писмено, било устно не е възможно; а тѣ сѫ: да уважаватъ личността на които имате насрѣща си, и да не забатавате въпросите съ вънрѣдметни лутания. Госп. Г. Б. си представява работата така, че ужъ подобно едно полемизиране било знакъ на безсалие, а полемиката напълнена съ нападки и бръзколеяния вънъ отъ предмета представлявала здравина и сила. И не само той сподѣла тая илюзия. Нашите социалистически журналисти вѣрятъ въ всичката съ наивностъ, че тия шумове и скаченици, съ които тѣ боравятъ въ полемиката, сѫ дѣйствително знакъ на животъ, на здравина, на сила. Въ сѫщностъ тѣ сѫ знакъ само на шутчене, което се забѣдѣва при всѣка ферментация, или пъкъ на умствен конвулси на мозаци фанатизирани въ една идея и непривикнали спокойно да реагиратъ противъ всѣка чужда мисълъ. Нима виши аргументи, за да изглеждатъ силенъ, иматъ нужда отъ украсенія на истеричността или на плошъдни распри? Нима дѣлбочината на вашиятъ убѣждения налагатъ най-безцеремонно отнасяне съ чуждите убѣждения? Нима вий считате, че за да изложите безъ забикалки една истини, трѣбва да се прѣвърнете на улични хаймани? Вѣсъ не ви изискватъ никого да милвате, никого да щадите, не ви изискватъ кисели цѣлувки и любовни срѣдни, никой не ви запрѣтива да се изражавате натърено, сурвото, остро, па ако щѣ и брутално, но по предмета и безъ оная безцеремонностъ къмъ лич-

Не знаете ли, че днес въ Ромжния се води една отчаяна борба отъ еврейтѣ, които, като разбраха благото на свободата, се стрѣмятъ да добиятъ политически права, отъ които сѫ лишени?

Български евреинъ, прѣдъ видъ, че твоите права сѫ въ всѣко отношение еднакви съ онѣзи на съгражданите ти — българи, че като човѣкъ достоенъ за това име трѣбва да имашъ еднолично твое убѣждение, остави се отъ досегашния начинъ на гласуване, а съзнателно си дай гласа за онзи, който ще пази интересите на българския народъ въобще, и частно, който не ще се ползува отъ твоята бюлетина за да се обѣрне противъ тебе както направи Папанчевъ, дворцовия любимецъ. Най-насетнѣ гласоподавай спорѣдъ съвѣстта си, но никога да не помогнешъ на неприятеля си.

А вамъ, Ямболски евреи, ще кажемъ да държите сѫщото повѣдение, което държахте на 25 Априлъ. Не се страхувайте отъ околн. началикъ, който, възможно е, да ви държи рѣчи и да ви заплашва: недейте слуша и приятеля на антисемита И. Владикинъ — Асѣевъ, ренегата, който пакъ може да бѫде командированъ при васъ отъ шефа си Радославовъ. Никога не гласувайте за либералитѣ. в. „Отзивъ“ е частния органъ на Радославова, а „Голгота“ се редактира отъ Бургаския либерално-народенъ клубъ.

Прочее, пустнете бюлетина съ имената на кандидатите на Работническата Социал-Демократическа Партия: Д. Благоевъ и Янко Сакъзовъ.

Свѣстете се евреи, утрѣ ще бѫде късно....

„Невинно Осѫденъ“

Бъл. Ред. Даваме място на горната статия, за да видятъ нашите антисемити около „Голгота“, както и всички въобще антисемити у насъ, какъ гледатъ на работите съзнателните български граждани — евреи, които не диви гонения заслужватъ, а най-искренна подкрепа отъ всичко честно и здравомисляще у насъ.

ностъта, която си позволявате къмъ всички ваши неедномисленци, които сѫ имали случај да ви удрѣватъ въ нѣщо. Ако вий не чувствате уважение къмъ една личност, то защо полемизирате? А ако полемизирате, защо забравяте пѣльта на полемиката? Така цѣлъ съ лични обиди и вънпрѣдметни закачки ли ще се достигнѣ? Колкото и „неблаговѣштити, непорядъчни господи“ да бѫдите, вий сте длѣжни да спазвате елементарните изисквания, които всѣко нѣщо си има. Както не трѣбва да влизате гoli въ едно събрание, тъй и не трѣбва да се явявате, както ви скимне, на журналистическото поле. Тука не е въпроса за положението, въ което поставяте противника си (той я се уплиши отъ обиди, и не: не си въобразявате, че сте много страшни, та всичките ви противници въ миши душки се изпокриватъ), а за впечатленията, които обществото придобива отъ страни. Обществото чака освѣтление на въпроси, а не дертове и безконтролни излияния на чувства. Ако има лицемѣри, на които да снемете маската, или недомаслени, на които искате да покажате истинското място, обществото очаква отъ васъ да го направите съ убѣдителното, па било то леко или остро, краснорѣчие на фактите и разсъжденията. Инѣкъ, ако вий въмѣсто всѣкакви факти и мисли излѣзвите на полемичната аrena само съ „неизразимото си удоволствие и страстина, доходяща до болка (к. и.) наслаждение“ да кѫсате въображаеми маски и да посачате въображаеми мяста на мними лицемѣри и мними недомаслени, то обществото ще ви покаже скоро лудницата т. е. мястото дѣто се цѣрятъ доходящата до болка безраздѣни наслаждения.

Ний не бихме влизали въ спорт по всички тия работи, ако въпросътъ се отнасяше до случайни и частични отклонения, прѣдизвикани, почти неволно, било отъ разгорѣщението на полемиката, било отъ самото отнасяне на противника. Особено послѣдното обстоятелство налага правилото: съ каквато мѣрка ти мѣрятъ, съ такавътъ имъ отмѣри и ти. Ний подигнахме и подигаме тоя споръ само защото виждаме систематичното и защищавано теоретически приложение на толкова осѫдителните полемически маниери. Най-прѣсните факти отъ тая практика е въ бр. 3 год. III на „Работнически вѣстникъ“.

Но, впрочемъ, тука се явява за отблѣжване и нѣщо друго. Не стига дѣто зарадътъ републиканските идеи си изпраща въ нищо невинновия спиритизъмъ, както въ статията, тъй и, особено, въ подлистника; не стига дѣто да се изкара борбата на в. „Република“ безпочвена и безсмислена се разиграватъ отъ безжалостната ржка на

Вътрѣшнъ прѣгледъ

Востанъ-коркусу. — Читателитѣ сѫ виждали, че въ зеленчуковите градини, или въ бостанитѣ притежателитѣ тургатъ по едно плашило облѣчено съ пѣстри ангерии и парцали, които се развѣватъ на вѣтъра. Защо и въ социалистическия бостанъ да не се турне едно такъ-възъ нѣщо за да се ограждатъ плодовете на Маркса отъ чуждо посѣгателство? И ето, съ ролята на бостанъ-коркусу се нагърбя единъ владобръ нисичъкъ студентъ изъ Нанси, надѣянъ съ антерията на приятеля *Д. Карловецъ*, обутъ съ широките потури на *Майсторъ Гочу Зюлямътъ* (Хихих! Брехъ какво остроумно псевдонимче! умрѣхме отъ смѣхъ!), накокошиненъ съ пауновата перука на *Д. Поляновъ*, а натѣпанъ съ „тлѣнката обвивка“ на недомасления духъ *Д. Ивановъ*. За да бѫде, обаче, ролята по-добрѣ изигравана, това плашило въ видъ на двуногъ таласъмъ, или като съкрѣмънъ рицарь на печалния образъ, прѣдприема кое кѣсички, кое длѣжки шпионски екскурзии изъ потъналата въ боржуазенъ мракъ провинция, гугуши се изъ кафе-нетата, пѫха се изъ печатниците, взира се въ физиономии, ослушва се въ разни злѣ дочути историйки изъ частния животъ на хората, тукъ почуква съ злобица, тамъ се увира съ затаено дишне, не оставя на никой ни спиритизъмъ, ни републиканство, ни студенчество, дѣлѣто обогатенъ съ нуждните бѣлѣ кчици изъ шпионската си обиколка намѣри за добре да се върне на поста си за да захване ролята си на плашило. За жалост, отъ плашило се плашатъ само гаргитѣ, а хората се изсмиватъ прѣзъ глава и си заминаватъ. Изсмиватъ се, но не отъ просташките майтапи и чаршийски остроумия на Майсторъ Гочу Зюлямътъ, а отъ наивната тържественостъ, съ която той играе ролята си на бостанъ Коркусу. Впрочемъ, ний забравяме, че той играе и ролята на клаунъ въ социалистическа нагода, та работата е съвсѣмъ въ реда си.

Чиновнически заплати щѣха ужъ да бѫдатъ изплатени тия дни поне за мѣсецъ юли, но въпрѣки извѣстието на официозитѣ, че банките ще отпустнатъ скоро нѣколко милиона отъ заема, научаваме се отъ положително място, че имало заповѣдъ до ковчежничествата, не само да не изплатятъ нищо, а да не връщатъ частните залози и да изпращатъ всички готови суми въ Пловдивъ. Туй вече е съвсѣмъ прѣкалено. Другото иди-доди, но залозитѣ на частни лица да се задържатъ е вече янкеседжилъкъ.

Сутрѣ е денътъ на още едно рѣшително сражение между народа и Радославовата поли-

бай *Карловецъ* нещастнѣтѣ духове; не стигатъ всичките плоски подмѣтания за етични пространства, тлѣнки обвивки, трикаки маси, тайни науки и пр.; не стигатъ ония епитети, които писачътъ намѣри за добре да ни прикачи като много остроумни ужъ; но тукъ се употребява и едно оржие, което Майсторъ Гочу Зюлямътъ изтърпилъ изъ дѣлочината на свѣтата простотия, и го е втикналъ въ некадърните рѣчи на бай *Д. Карловецъ*. Майкъръ бай Гочу и е ходелъ изъ Европа, подобно на бай Ганя, но той се е завѣрналъ, подобно на него, съ всички запахъ на оная простафика отхрана, дѣло жаждата за тайно ухапване, никаката злоба и прѣстѫпното любопитство се съединяватъ за да образуватъ прѣзирителния типъ на шпионствующъ и клюкаръ компания.

Всѣки знай, колко е отвратителенъ онъ типъ хора, които обичатъ да се пѣхатъ тукъ-тамъ, да се взиратъ въ физиономии, да подслушватъ, да изпитватъ, да надничатъ любопитно прѣзъ чуждите пѣтища съ прикритата ехидност да олуятъ нѣщо, та съ свойственото тѣмъ подозрително настроение да го прѣдадатъ на одумки и критика. За тѣхъ, най-малкиятъ ти жестъ, най-невинната дума, най-обикновеното ти дѣло се явява като прѣдметъ за злобни прѣдположения. Чули-недочули, видѣли-невидѣли, тѣ се схващатъ за нѣкой нищоженъ фактъ и тичатъ да клюкарстватъ и да правятъ най-чудновати коментарии. За тѣхъ нѣма нищо свещенно. Най-голѣмото имъ нещастие ще бѫде да не могатъ да надничатъ въ интимния животъ на нѣкоя съсѣдъ, да не могатъ да намѣрятъ какво да одумватъ въ нѣкого. Тѣ те приближаватъ съ злѣ прѣсторената усмивка на приятель, а носятъ въ душата си изпитателния поглѣдъ на шпионинъ.

Прѣдставлявамъ си какво ще бѫде едно социалистическо общество, на което членовете ще бѫдатъ възпитани въ тоя духъ. Нѣма нужда отъ никакви тирании: тиранията на подобни компании, които ще искатъ на всѣка крачка да се взиратъ въ твоя интименъ животъ, да шипонстватъ частните ти постѣлки, да правятъ прѣдположения отъ чертите на лицето ти, отъ жестовете ти, отъ думите ти, дори отъ мислите, шо не си изказали, но тѣ прѣдполагатъ да притежавашъ, въобще, сами като сѫ неспособни за животъ, да прѣчертатъ на твоя, подъ прѣлогъ на контролъ отъ обществена важност или въ името на нѣкакви принципи, — ще бѫде по-лоша отъ всѣка друга тирания. Вмѣсто да се разширочаватъ границите, въ които индивидумътъ има право да се движки и разпорежда по своя воля и прѣпочитение, тѣ ще бѫдатъ мащнати за

ция. Навѣрно ще има доста пукнати глави, счупени рѣци, набъхтани гърбове и голѣма олелия. Да видимъ само и колко убийства ще станатъ. Ако и слѣдътъ това Радославовъ не сполучи да се закрѣпи на властъ, ще бѫде повече отъ скандалъ. Ехъ, че суратъ ли ще откърти и на князъ и на народъ!

Стамболовистката пачавра „Голгота“ вече се измудри на колоните си въ пълната си умствена и нравствена стойност. Жегнати отъ едно наше съобщение за подкупъ, тѣ твърдятъ, че ний сме били подкупени по унищожението на Попъ-Тодоровата брошурка. Насъ ни е драго, че се обадиха по тая брошурка, монеже разносчикъ по печатането ѹ още не сѫ платени и печатницата се чуди отъ дѣ да ги събере, та разгеле, щомъ се пообадиха голготяните, дано помогнатъ. Но туй на сгради. Какви перли срѣнхахме въ антрефилето имъ! Поклонниците на азиатската епоха никакъ не правятъ хастъ отъ републиканци, ноза туй пъкъ знали да „чешатъ“ „дѣчурлига“, които ги „досърби“! Нѣма що да се каже, рѣчникътъ е богатъ, па и занаятътъ е достоенъ за хората, които спасяватъ „Голгота“. Сега вече картина е пълна: може прѣспокойно да основатъ царство въ Азия, дѣто ще прѣслѣдватъ еврейтѣ, ще въведатъ желѣзна ржка въ управлението, ще пазятъ „старитѣ обичаи“ и ще „чешатъ“ „дѣчурлига“.

Наумяваме пакъ на нашите граждани, че сутрѣ, 19 того, въ 10 часа прѣди обѣдъ всѣки членъ или не членъ, може да дойде въ салона „Зора“ да присѫтствува на събранието, което читалищното настоятелство свиква за да даде отчетъ. Слѣдъ отчета членовете ще избератъ ново настоятелство.

Получи се въ редакцията ни романа *Смутно Врѣме*, изъ живота ни слѣдъ прѣврата въ 1886 г., отъ А. Т. Страшимировъ. Ний го прѣпоръжваме на читателите като единъ доста срѣченъ и сполучливъ опитъ за художествено обрисуване на ония размирни години. Авторътъ е умѣлъ да спази обективностъ при описание на кипѣжи и събития, които сѫ още прѣсни въ паметта ни. Тѣ сѫщо и изтъкнатите личности и характери запазватъ посъдователностъ и естествено развитие до край. Трѣбва обаче да забѣлѣжимъ, че слѣдъ изчитането на романа, нито една личность, освѣнъ, донейдѣ, Хажътъ и Златаровъ, не оставятъ въ ума такова ясно впечатление, каквото силно обрисуваниятѣ и ярко опрѣдѣленитѣ фигури трѣбва да оставятъ. А вънъ отъ това, какъвъ езикъ, Боже господи! Сѣкашъ камъни къртияхме, като четехме. Трѣб-

да се възпирамъ най-стѣнителната властъ: властъта на всички да боравятъ въ всичко на всѣки.

Бай *Карловецъ*, възпитанъ въ тоя духъ, направи оржие противъ настъ отъ това си възпитание. Той дошелъ да ни подуши. И подушиха човѣкътъ страшни работи: имало едно студентче голобрадо, до градината имало нѣкакъвъ си салашъ (? да е къща ?), въ печатницата се печаташе нѣкакъвъ си брошурка съ много безобразия на тухашния духовенъ пастиръ и пр. Какво ви влизаше въ работата, бай *Карловецъ*, голобрадо ли е или власобрадо студентчето? А вий какво студентче сте и колко сантиви е боя? Ами въ градинската къща да не е станало нѣкакъвъ убийство или друго прѣстѫпно дѣлѣние и научихте ли въобще добре, дали е стало каквото и да е, или искате да правите капиталъ отъ полицейски скандали? Пъкъ брошурката запо ли адкеба се загатча, за да дадете да се разбере, че сме подкупени отъ дѣло владикали? Ехъ тамъ вече ни долувихте пай тайните дѣла, които ний криехме въ деветъ възела. Че запо не ни пришепна да ти спуснемъ нѣщо въ ржката, на да мълчишъ, бе бле *Карловецъ*, ами отиде да го издавашъ на ужасния мастеръ *Гочу!* Пъкъ и защо не попита печатарътъ — работници, въ които вѣрвашъ да имашъ довѣрие, на кого лѣгатъ разносчиците по отпечатването на тая брошурка, прѣди да кихвашъ така безъ врѣме?....

Отблѣжвамъ тия нѣщица, за да видятъ читателите съ какви средства си служатъ социалистическите журналисти въ своите полемики. Тѣ гонятъ една цѣлъ: да сплашватъ, като мислятъ противниците си за малодушни поплювковци, или, както се изразява г. Г. Б., за хора плачювци, готови отвѣднѣкъ да се разтреперятъ, отчаятъ и попросятъ милостъ. Кулкото се отнася до мене, азъ ще съжелявамъ изгубения трудъ употребенъ въ сплашиване и въ човѣкране на чужди за полемиката работи, защото нѣмамъ какво да се боя, не върша прѣстѫпни работи и всичко, каквото върша, правя го съ откритото чело на човѣкътъ, който знае какво върша и защо го върши. Че имало хора, които не мислятъ като мене, или на които моятъ работи се виждатъ съмнителни, това не ме докосва, освѣнъ до толкотъ, до кулкото може да ми даде поводъ да развия възгледите си.

А сега на прѣдмета си.

(Слѣдва)

С. Гидиковъ:

ваше на всичка крачка да се запираме за да пръвеждаме особения езикът на автора въ разбрани български, особено тамъ, дъгто психологически.

Помолени сме да дадеми място на следното: Ний сме били винаги поклонници на принципа: укорявай, порицавай изобличай злото, бездъгателността, а похвалявай, пощичай и насърчавай доброто и полезното. Върни на това свое начало, намъ ние особено приягно да отбължимъ едно ратушно явление въ областта на медицинското дъло у насъ.

Думата ни е за единъ младъ и енергиченъ дъгатель въ тая областъ. Г. Д-ръ В. Поповъ, ординатора при тухашната I кл. болница.

Г-нъ Д-ръ В. Поповъ е свършилъ въ Женева, биль е асистентъ въ Женевската кантонална болница при единъ отъ прочутите въ нашите връмни хирурги — Професора Жулиарда. Отъ какъ е въ града ни има вече двъ години и прѣзъ това време е направилъ повече отъ 400 малки и големи операции. Освободилъ е стотини и повече души отъ болки и страдания. Едни е освободилъ отъ камъкъ въ п-чния мехуръ, други оздравилъ отъ исипано и кила, на трети е отворилъ очите, а на 5,6 е изцѣрилъ отъ 4-5 и 10 год. рани. Тази недѣля (днесъ въ срѣда) е направилъ вече три операции и още нѣколко чакатъ. Всички, които сѫ дошли въ болницата си излизатъ здрави и съ истрити сълзи, като благославятъ и възхваляватъ своя исцѣлителъ. Сега на последъкъ е направилъ една колкото важна толкост и опасна операция на една жена, отъ влагалището на която извадилъ една месна буца отъ 1200 грама, която съвсемъ била запушила (задънила) жената и скоро трѣбвало да се прости съ този свѣтъ.

Грубостта каквато не липса въ много доктори е чужда за г. Попова. — Едно весело настроение, една постоянна усмивка, която играе на устните му, пада като балсамъ на болните и страждущите.

Докторъ Поповъ е една благодать за нашия сиромашки народъ, който не е въ състояние съ сиромашта да отиде никъде за цѣрене. Той би правилъ честъ на всичка европейска клиника, а у насъ, като рѣдкостъ, той заслужва уважението и симпатията на всички ни. Дано упътнатъ трудътъ и заслугите му и тамъ кждъто трѣба.

15/IX 99 г. Отъ единъ негово пациентъ.

Либералщината въ Ямболъ побѣдила. Като не можа началника Джангозовъ да сплаши селяната съ шайки, арести и раскарвания до Сливенъ и обратно, сега се е втурналъ изъ града и безразборно арестува всички по-дъгателни социалистически агитатори, тѣй: она денъ за нищо и никакво бѣжъ докарани отъ Ямболска окolia около 15 селени и 5 граждани, които прокурорството освободи.

Ето каква телеграма се получи въ редакцията отъ Ямболъ отъ социалистически кандидати:

Сливенъ.

Прокурору, копие въ „Република“.

Днесъ арестуваха петъ граждани отъ при-дружавшите настъ по агитация. Двама други видни наши партизани, арестуваха безъ всѣкакви причини. Полицията дери и други нарочно прѣдъ изборите. Нѣма ли защита отъ правосъддието? Нѣма ли се прѣкратятъ тѣзи полицейски произволи? Нѣма ли заповѣдате освобождението на тѣзи невинни хора? Или правосъдие нѣма въ тази злочеста страна?

Благоевъ, Сакжовъ.

Библиография

Библиотека „Свободенъ гражданинъ“.

Г-нъ Ив. Хаджиевъ е почналъ издаването на редъ книжки по гражданско учение съ горния надсловъ, отъ които всѣка отдельно отговаря на по единъ въпросъ. Ний имаме на ръкъ излѣзлъ до сега 3 книжки.

Първата отговаря на въпроса: „Нуждата отъ политическо въспитание“; втората на въпроса: „Кой и какъ трѣбва да въспитава политически“; и третата — на въпроса: „Значението на избирателната бюллетина“.

Книжките сѫ написани на популяренъ езикъ, но, за да иматъ по широкъ кръгъ читатели, трѣбва да се напишатъ на още по-受欢迎енъ. Надѣваме се, че г. Хаджиевъ съ успѣхъ ще направи това.

За забѣлѣзване е обстоятелството, че у насъ, дъгто се чувства най-голема нужда отъ

Дружествена печатница „Ррудъ“ — Сливенъ

политическо въспитание, предмета „Гражданско учение“ е изхвърленъ изъ основното училище. Младите наши граждани нѣматъ понятие отъ него и, когато стѣпятъ въ живота, въ политическите борби, ставатъ жертва на разни низки партизани. Ето защо гражд. учение трѣбва да се притури къмъ програмата.

Въ 3 книжки автора, като дава истинското значение на избирателната бюллетина, казва че министрите зависели отъ Народ. представители, чиновниците отъ министрите, Народ. пъкъ представители отъ народа. Ако служащите не испълняватъ законите, министрите сѫ длѣжни да ги накажатъ, ако не сторятъ това, то Нар. представители трѣбва да ги заставятъ. Не направятъ ли Нар. представители това, народа е длѣженъ да си дigne довѣрието отъ тѣхъ и да ги бламира. Всичко това, теоретически казано, е добре. Но, живота казва тѣкмо обратното. Надѣваме се, че г. Хаджиевъ въ една отъ бѫдящите си книжки ще каже на народа, какво трѣбва да прави, когато князъ улови за ухото нѣкого отъ улицата, адвокатското писалище или „Юнионъ клубъ“ и го тури на министерското крѣсло и, слѣдъ като го изтиска добре, съ текне подъ кръста го заираша тамъ, отъ дѣто го е взель, за да тури по сѫщия начинъ други? Какъ да се застави князъ да почита народната воля?

Ний най горѣщо прѣпоръжчаме библиотеката на г-нъ Хаджиевъ.

Какво става по чужбина.

Франция

Както бѣхме писали, членовете на воения сѫдъ, които сѫдиха Драйфусъ, бѣха исказали желание за въ полза на неговото помилване, което показваше, че тѣ, безъ съмнение, биха издали присъда за невинността му, но дългътъ имъ къмъ своите началници имъ диктуваше осъждането, което и направеха. Министерския съвѣтъ се е занимавалъ съ тази присъда и е изказалъ сѫщо желание, да се помилва Драйфусъ. Прозата за неговото помилване е била прѣставена прѣседателю Републиката г. Лубе, който я е подписалъ. Драйфусъ слѣдъ това е биль пуснатъ на свобода.

Той е излѣзълъ отъ затвора придруженъ отъ брата си Матио Драйфусъ и слѣдванъ отъ двама агенти, за да го пазятъ, се е отправилъ за Бордо. Отъ Бордо агентите сѫ се отдѣлили, и не се знае кѫдѣ мисли да иде да живѣе. Навѣрно той е заминалъ за Folkestone, гдѣто же на му е взела подъ наемъ една хубава вилла; понеже по мнението на докторите, тамъ климата е биль много благоприятенъ за истощеното му здраве.

Когато европейската преса се учеше за помилването на Драйфуса, въ сѫщото време извѣстваха за смъртта на Scheurer-Kestner, сенаторътъ, който прѣвъ подигна въпроса за невинността на Драйфуса и искаше ревизията на процеса. Той бѣше сѫщо забѣлѣжителенъ борецъ прѣзъ време на борбата за ревизията.

Попитанъ отъ депутатията на радикали, относително комплата противъ Републиката г. Валдекъ-Русо, министъръ президентъ, е отговорилъ: „кога всички научатъ доказателствата за сѫществуването на този комплотъ, кабинетъ ще бѫде оправданъ и всички ще бѫдатъ съгласни съ неговите дѣйствия“. Имало е около 400,000 л. събрана сума на расположение на водителятъ на това съзаклятие: Дюбюкъ, Геренъ, Бюже и др. Всичко е било наредено за сваляне на Републиката, и поставятъ орлеанския дукъ за кръль, даже и чиновнически мѣста биле раздѣлени между бунтовниците.

Сената е рѣшенъ сериозно да работи за запазване на Републиката и наказанието на прѣстъпниците.

Англия

Въ Лондонъ е имало голема манифестация за да протестира противъ присъдата на воения сѫдъ въ Ренъ. На митинга въ Hyde Park се имало около 14 издигнати мѣста за оратори, които говорили по сѫщия въпросъ.

Друго едно събрание се е свикало прѣдъ Trafalgar Square, за да протестира противъ за воевателната политика на правителството относително Трансваалъ. Но къмъ свършване на митинга други граждани съ знамена, като пъяли народния химнъ дошли за да причинятъ смущения. Полицията се намѣсва и послѣ тишината е била въдворена.

Сърбия

Дѣлото по атентата противъ Милана е на свършване. Всички се отказватъ да сѫ имали нѣкакви сношения съ Князевичъ. Пашичъ като го разпитваха каза, че той всѣкога е билъ тесно привързанъ къмъ короната и ако бѫде пуснатъ на свобода ще бѫде единъ отъ най върните служители на Александра и Милана. Князевичъ е прѣдалъ на сѫдъ единъ ножъ, който му билъ даденъ отъ Георгиевичъ, директора на затвора, като го е молилъ да не обвинява, г. Николича, който ималъ 4 дѣца, а той каквото и да правелъ все щѣлъ да бѫди осъденъ на смърть; и че по добръ би било, слѣдъ като се откаже да е ималъ каквото и да е сношения съ Николича, да се самоубие въ затвора. Георгиевичъ е арестуванъ и прѣдаденъ на сѫдъ.

Чудитъ вѣстници казватъ, че Миланъ нарочно е замѣсили цѣла една партия въ единъ прости атентатъ, за да си отмѣсти лично на тази радикална партия.

Македония

Въ г. Куманово е имало още еднъкървава борба за да си отнематъ тамошните българи нивата, която въпреки тѣхното несъгласие е била дадена на тамошните сърби за да си съградятъ своя нова черкова. Освѣнъ туй, българите трѣбвало да дадатъ и 650 лири. Тази явна неправда, която Хаважъ паша иска да наложи надъ българите въ Куманово, неговото явно враждебно настроение къмъ тѣхъ, ги еднакарало сами да защитятъ общата си собственность. Най много сѫ се отличили, женитѣ Кумановченки, които въ големо множество сѫ отишле на нивата, гдѣто се градѣла черквата, разхвърлятъ всичко което било приготвено за градене; и слѣдъ като стоели цѣлъ денъ тамъ, най послѣ съ голема сила войската е сполучила да ги испади. Много жени сѫ били бити съ прикладите на пушки, отъ които една е поминала и слѣдъ 7 дневни майчини мѫки се е поминала. Тя е била доблестната прѣводителка г-жа Катерина Георгиева Симитчева, жена на Кумановския учител Георги Симитчевъ.

Биографията й и повече по кумановския въпросъ, читателът може да намѣри въ в. „Реформи“ отъ 11-и Септември.

Ю. Г. Д.

Рѣшеніе

№ 533

Гр. Сливенъ, 1899 година, Септември 9 день

Въ ИМЕТО НА НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО

Фердинандъ I-ий

Български князъ.

Сливенски Окр. Сѫдъ по гражданско отдѣление, въ публично сѫдебно засѣдане на 9-и Септември 1899 година, въ съставъ:

Прѣседателъ: Н. Бойкиевъ, Подпрѣседателъ: Лука Радуловъ, членъ Т. Маневъ при Секретаря Ив. Поповъ и съ участнико на замѣстникъ Прокурора Хар. Анковъ слуша доловеното отъ Прѣседателя Бойкиевъ търговско дѣло подъ № 594 по описа за 1899 година, заведено по молбата на търговската фирма Братия К. Карагьозови отъ г. Ямболъ, за обявяванието й въ несъстоятелностъ.

Рѣши:

- 1) Обявява за несъстоятелни дължници Ямболските жители „Братия К. Карагьозови“ търговската фирма на които е записана въ търговския регистър при сѫда, на 14-и Декември 1898 година подъ № 56;
- 2) Опредѣля спиране на платките имъ отъ днѣсъ;
- 3) Назначава за дѣловодителъ, членъ на сѫда Тодоръ Маневъ;
- 4) Назначава за врѣмененъ синдикъ адвоката при сѫда Д. Ношковъ;
- 5) Заповѣда да се запечататъ влагалищата, магазинътъ и скоките на несъстоятелните още днѣсъ, така сѫщо писалището, документите, движимите имоти и покъщнината на несъстоятелните;
- 6) Крѣдиторите на несъстоятелните да се свикатъ на 29 того, за избиране на постояннъ синдикъ;
- 7) Кредиторите на несъстоятелните сѫ дължници да представятъ вземанията си до 9-и Октомври т. г.;
- 8) Провѣрката на вземанията сѫ склучватъ на 29 Октомври с. г.;
- 9) Задължава несъстоятелните въ три дневенъ срокъ отъ днѣсъ да представятъ подробна равно смѣтка по търговските си операции;
- 10) Прѣписъ отъ настоящето рѣшеніе да се публикува въ „Държавенъ вѣстникъ“ както и въ единъ отъ мѣстните вѣстници, а сѫщо да се заляпи на вратата на сѫда и испрати на Прокурора при сѫда на зависяще спорѣджене.

Рѣшенето поддѣжи на прѣдварително испълнение съ право на обжалване по отвѣтъ и вззвизъ въ осемъ дневенъ срокъ, считанъ отъ обявяванието му, чрѣзъ заливане прѣписъ отъ него на сѫдилищните врати.

На първобразното подписали Прѣседателъ: Н. Бойкиевъ, Подпрѣседателъ: Лука Радуловъ, членъ Тодоръ Маневъ и приподписала Секретаръ: Ив. Поповъ.

Вѣрно извлечено

Прѣседателъ: Н. Бойкиевъ.

Секретарь: Ив. Поповъ.

Провѣръ: И. Коваровъ.

Отговоренъ редакторъ: Г. Долапчиевъ